

TORNAI JÓZSEF

Orpheusz öregkora

Eurüdike, utolsó szeretóm,
homlokba-hulló hajú, királynői nimfa!
Hogy sírtam! Mert halottját a szív
az Alvilágból sose hozhatja vissza.
Ó föld legszebb ágyéka, liliomos melle!
Kivel szeretkezel most? Bárcsak
nekem nyitnád ki aszphodélosz-kapud!
Betörnék érted újra oda a Félelmesbe!

A nemtörődöm ég, az istenek ellen
nem lehet emberi öröm semmi más,
mint a mindent atomokká-verő düh,
ez az egyetlen halálos bölcsesség:
az arcból napot robbantó lázadás,
a szerelmünk testébe vágott forró
jég-roham, a sohasem elég gyönyörű!

Nietzschének igaza volt! A birkák
csak könyörögjék magukat a keresztre,
bűntudatra, önmegvetésbe. Inkább
legyek mérgezett hiénaként utolsót
kurrogó homo sapiens, mint a le-föl csapkodó
keletkezés és halál mennyországba-számkivetettje!
Eurüdike, te tudod, a semmiből kiforradó ember
csak a saját magzatától lehet boldog.

És a halhatatlan ósanya egy másik
Eurüdike ezüstös testéből kilép.
Jaj, nektek, betegségek, föld-alá-megyek-tudat,
mert nem juthatok el veled a láz-lombikos ágyig,
míg meg nem kérdezem a csillagokat:
tudjátok-e, mikor fogantak a tejútrendszerek,
mikor szülte meg a szerelmek szerelmét is a lét?

Szarkofág

*A könyveken ülő por nem olyan,
mint más lehetőfinom kvarcsemek tömege.
Az értéket mutatja így meg az idő:
a mű egyre lombosabb rejtjel lesz,
habár évezredek mindennapjai takarják,
mint Tut Ankhmun aranyozott maszkját
az egymásba illesztett szarkofágok.*

Kút

*Te vagy az isten-kút
Te vagy a szerelem-kút
Te vagy a harmadik kút
Te vagy a halál*

Két dal

1

*Ó ember, te nagyon bonyolult!
Szeretnék szép sorjában, sejtről-
sejtre, atomról-atomra visszaolvadni
az egyszerűbb létezők méhébe. Te tudat,
te tudat, te leplezed le,
hogyan abszurdok vagyunk!*

2

*A végső tudás
az abszurditás.
A végső menedék
a semmi-lét.
A végső szerelem
együtt él velem.
A végső álmom
elég egy lángon.
A végső percet
el kell feledned.
A végső kézfogás
az ölelés, a nász.*

